

ΣΤΗΣ ποίησης τ' ἀνθισμένο ἀνεμοσκάλι
 μετωρισμένον κ᾿ποιο δειλινὸ
 καλοκαιριοῦ ἢ αὐγῆν, ἄν μὲ λινὸ
 πουκαμισάκι κορασιά σ' ἐκάλει

✱

στοῦ ξωτικοῦ χοροῦ της τὰ ἔνθεα κάλλι
 γύρω στὸν κληματόδετο ληνὸ
 ἀφήνοντας στὸ μαῦρο Σειληνὸ
 μὲ γέλοια τὸν καρπὸ, ποῦ στή μασκάλη

✱

Πλάϊ στρογγυλαίνει, τὴν ψηλὴ παράτα
 τῆς ζήσης σου χαρὰ καὶ στήν παράτα
 τῆς τρέλλας πρῶτος πήδα· τὸν ἀφρό

✱

καὶ τὸ βιδάνι τῶν αισθήσεων πίνε,
 ποῦ νέα θὰ σοῦ φοραίνει, εὔθυμε σπίνε,
 φτερά στ' ἀνέβασμά σου τ' ἀλαφρό.

(*Ἰούλιος 1913*)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

